

[Arentoft.]

kan jo ikke hjælpe overalt, hvor gerne vi end ville. Alene af den grund er vi selektive i vor hjælp med alle de uheldige sider, dette standpunkt har, idet vi derved foretrækker nogle fremfor andre.

Det kan godt give stof til eftertanke at læse den store artikel af Mogens Berendt i Weekendavisen den 14. marts i år under overskriften: „Bliver vi bedraget af nøden?“ I denne artikel rejses bl. a. spørgsmålet, om organisationen omkring vort u-landsarbejde og u-landsbistand er tilfredsstillende. Jeg vil i den forbindelse gentage, hvad jeg før har fremført, nemlig begrebet udviklingskontrakter, dvs. gensidige kontrakter mellem ligeberettigede parter. Mange sætter jo lighedstegn mellem u-lande og fattige lande, men det er i nogen tilfælde ikke rigtigt. Lad mig i den forbindelse nævne, at i de sidste 4 år har vi ydet dansk bilateral bistand til Indien på 145 mill. kr. Mon Danmark indirekte har været med til at finansiere den indiske atombombe?

Jeg er helt enig med hr. Guldborg i, at et skridt i retning af udviklingskontrakter ligger der måske i den såkaldte Lomékonvention, som udenrigsministeren også omtalte. Den blev undertegnet i Togos hovedstad Lomé den 28. februar i år mellem EF-landene og 46 udviklingslande, der betegnes som ACP-landene, Afrika, Karibien og Pacific. Der er her tale om en udveksling af industrivarer og visse landbrugsvarer til og fra EFs marked. Der er tale om aftaler mellem ligeberettigede partnere, men aftalen skal først ratificeres af de 55 lande, så den kan formentlig først træde i kraft i 1976.

Danmark deltager i dag i omfattende multilateral bistand gennem f. eks. FN's udviklingsprogram UNDP, kapitaludviklingsfonden UNCDF og den internationale udviklingssammenslutning IDA. Men vi er i fremskridtspartiet bl. a. bange for, at en meget stor del af den bistand slet ikke når frem, men undervejs er spist op af administration. Her er et område, hvor der må foretages en kritisk nyvurdering.

Situationen i Mellemøsten må vi følge med i, bl. a. fordi kimen til en ny storkrig kan ligge gemt dér, og fordi vi indtil videre er afhængige af den mellemøstlige energiforsyning. Men vor indflydelse vil være minimal, og det samme gælder det sydlige Afrika

og Sydøstasien. Vi må simpelt hen afstå fra nogen form for indblanding, men det skal naturligvis ikke afholde os fra at følge med i udviklingen.

I øst-vest-forholdet spores der en vis optimisme efter topmødet mellem generalsekretær Bresjnev og præsident Ford i Vladivostok den 23. november 1974. Begge parter synes indstillet på at bevare et stabilt forhold mellem de to supermagter. Forhandlingerne om strategisk våbenbegrænsning, SALT II, i Genève trækker ud, men det håbes, at de kan undertegnes i løbet af næste år. Konkrete positive resultater af disse forhandlinger og den europæiske sikkerhedskonference vil indirekte få en gunstig indflydelse på Nordamerikas og Vesteuropas og dermed Danmarks økonomiske vanskeligheder.

Inden for NATO må man vel se på udviklingen omkring Cypern med den største bekymring, idet NATO-partnerne Grækenland og Tyrkiet er så stærkt involveret.

I forbindelse med NATO-samarbejdet vil jeg gerne drage et emne ind i debatten i dag, nemlig beskyttelsen af olieplatformene i Nordsøen. Norge har allerede fundet store gas- og olieforekomster, de øvrige Nordsølande endnu kun mindre, men det kan blive større forekomster. Såfremt Norge, England, Holland, Vesttyskland og Danmark, der alle er NATO-partnere, en skønne dag bliver selvforsynende med gas og olie, hvorledes skal man så forhindre, at disse olieplatforme saboteres eller ødelægges i en krigssituation, hvorved vi energiforsyningsmæssigt vil komme i en meget ugunstig situation? Det er et område, som bør tages op og eventuelt løses i NATO-regie. Derfor er jeg enig med hr. Kjeld Olesen i, at spørgsmålet om medlemskab af NATO eller ikke i dag slet ikke er aktuelt, hvad der vel i øvrigt blev tilkendegivet ved afstemningen under fly-debatten sidste tirsdag.

I forbindelse med energiproblemerne, som jo er af vital betydning, må det hilses med tilfredshed, at Danmark sammen med 15 andre lande, bl. a. USA og EF-landene minus Frankrig, den 18. november 1974 underskrev en aftale om den såkaldte oliepulje, der indebærer, at hvis et lands olieforbrug falder med 7 pct. eller mere, skal de andre lande træde hjælpende til.

Fremskridtspartiet går ind for det nordi-